

AUG. VAN CAUWELAERT, *De Vlaamsche Jongeren van Gisteren en Heden, 1910—1927*. Antwerpen, N.V. Leeslust, 1927. (Eindhoven, N.V. Lecturis).

Wat voor Nederland Nieuwe Geluiden is, moet deze bloemlezing voor Vlaanderen zijn, met dit verschil, dat zij een noodzakelijke aanvulling van Coster's bundeling beteekent. Want, inderdaad, deze laatste is wel zeer onvolledig en zeer eenzijdig ten aanzien van de poëzie onder Zuidelijke burenen ingericht. Anders heeft zich de dichtkunst der laatste jaren in Vlaanderen ontwikkelt dan hier, zou zij minder belofterijk zijn? Ik waag het te betwijfelen. Wat de Noorderling meer heeft aan aesthetische getraindheid, mist hij aan menselijkheid d.i. aan eenvoud en waarachtigheid. En de bron van alle schoonheid ligt nu eenmaal juist iets dichter aan deze zijde! Een beetje beschamend doet daartegenover de hooghartigheid aan, waarmede een deel onzer kritiek de Vlaamsche poëzie meent te moeten bejegenen. De heeren zullen van deze met zorg samengestelde, royaal uitgegeven bloemlezing niet willen leeren, doch degeen, die onbevangen staat tegenover elke schoonheidsuiting als zoodanig, zal in dit boek veel vinden, dat hem met vreugde vervult.

Rest nog op te merken, dat André Demedts, de hekkesluiter, mij van de jongsten buiten twijfel de meest belovende schijnt. R. H.

J. L. BOENDER, *Is. Querido en het begrip literatuur*. Maastricht, Boosten & Stols, 1927.

Het is een onvergeeflijke lafheid van den schrijver van dit pamflettistisch geschrift, dat hij zich verscholen heeft achter een pseudoniem. Buitendien hinkt het op twee gedachten: aan den eenen kant is het een scherp persoonlijke aanval op Querido en aan den anderen kant een breeder opgezette attaque tegen zekere richtingen in ons proza. Dit alles maakt de beoordeeling ervan niet gemakkelijker. Natuurlijk: het bevat feiten, plagiaat-voorbeelden, die van den beschuldigde openlijke weerlegging vorderen, doch hiertegenover staat veel, dat aan een „hetze" doet denken. Men vergete toch niet hoe ontzettend goedkoop het railleeren van litterair werk is! Indien de schrijver zich, als eertijds Hopman, in een stalen, maar blanke wapenrusting gestoken had, zou men althans zonder twijfel in het nobele doel van zijn vechtpartij hebben geloofd, waarbij nog komt dat het toen een actueel geval betrof, terwijl thans de ruzie wel wat heel opzettelijk schijnt gezocht!

Eén ding kan men intusschen uit dit boekje leeren: heel pluis is het in ons litteraire leven niet. Wanneer de eene schrijver bijna tien vel nodig heeft om den anderen den nek om te draaien, zijn de Muzen ver, verder dan wenschelijk is voor een gezonde bloeiende letterkunde in een klein land als het onze. Dat staat als een paal boven water. R. H.